

Arrest

nr. 248 567 van 2 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 september 2020.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij herhaalt haar eerder aangehaalde asielmotieven. Zij voegt daarbij een verklaring van de secretaresse van de school van haar kinderen. Deze verklaring bevat een vertaling van de berichten die zij heeft ontvangen via sociale media en waarbij zij met de dood bedreigd wordt indien zij niet toetreedt tot deze groepering.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering

van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 7, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voren kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat: "De samenvatting door mevr. K. H. bevat echter maar een korte weergave van de inhoud van het fragment. Het fragment zelf, waarbij de namen weldegelijk worden vernoemd, maakt wel melding van deze namen.". De Raad merkt op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de stukken die zij heeft voorgelegd. Indien deze schriftelijke weergave maar een korte weergave van de inhoud van het fragment zou bevatten, is het de verantwoordelijkheid van verzoekster zelf een andere (volledige) schriftelijke weergave van het fragment voor te leggen. De Raad ziet overigens niet in waarom verzoekster een korte weergave van de inhoud van het fragment zou voorleggen, aangezien in deze korte weergave bepaalde (belangrijke) elementen niet zouden zijn weergegeven.

Verzoekster betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing aangaande de schriftelijke weergave van het fragment:

"In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. In onderhavige asielaanvraag berust u opnieuw op de motieven die u in uw vorig verzoek heeft aangehaald. U legt daarbij geen bijkomende verklaringen af. U beperkt zich louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden reeds heeft uiteengezet, namelijk dat u voor uw leven en dat van uw kinderen vreest vanwege een geheim genootschap dat u er wil toe dwingen zich bij hen aan te sluiten. U verwijst daarbij opnieuw naar de bedreigingen die u van hen zou hebben ontvangen en legt de

schriftelijke weergave neer van het audiofragment dat u in uw eerste verzoek om internationale bescherming het Commissariaat-generaal reeds bezorgde. Het Commissariaat-generaal argumenteerde met betrekking tot dit fragment reeds het volgende:

Er wordt echter niet ingezien welke bijkomende informatie dit audiofragment zou kunnen bevatten om deze appreciatie te wijzigen. U verklaart dat het een fragment betreft waarin uw vriendin bekend de dood van uw moeder op haar geweten te hebben en namen noemt van anderen betrokken bij deze zaak en zij u aanraadt te vluchten (CGVS p.24). Vooreerst geldt voor alle documenten die worden neergelegd binnen de asielprocedure dat zij gepaard dienen te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze allerm minst het geval is. Verder zorgen verschillende van uw verklaringen ervan dat reeds fel getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van dit fragment. U geeft aan dat uw problemen begonnen nadat dit audiofragment is uitgelekt. U weet echter geen informatie te verschaffen over de manier waarop dit fragment dan wel verspreid geraakte. U stelt helemaal niet te weten hoe deze is verspreid en kunt enkel gokken dat iemand het misschien van de telefoon van uw vriendin heeft gehaald, zonder te weten op welke manier dat dan gebeurd zou zijn (CGVS p.30). U verklaart daarop dat dit fragment overal rond ging en verschillende mensen u belden om te zeggen wat ze hoorden (CGVS p.30). Indien dit fragment zo wijdverspreid geraakte en mensen u zelfs opbelden om u om nadere uitleg te verzoeken valt het ook aan te nemen dat u hen ook zou vragen vanwaar zij deze informatie hebben opgevangen. Ook uw kennis van de inhoud van dit fragment is in dit licht opmerkelijk. In deze dient er opnieuw op gewezen worden, zoals hierboven reeds aangehaald, dat u niet weet duidelijk te stellen wie precies in dit fragment vermeld wordt. Ook het bestaan van dit audio-fragment is eerder onlogisch te noemen. U verklaart dat uw vriendin bang was u persoonlijk de informatie waarvan sprake in het fragment over te brengen waarna zij zou besluiten er een audio van op te maken (CGVS p.29). Indien iemand schrik heeft om ergens over te praten aangezien deze informatie geheim dient te blijven valt het moeilijk aan te nemen dat, om te vermijden dat de informatie verspreid wordt, men er een audiofragment over zou opmaken. Een dergelijk fragment is namelijk net gemakkelijker te traceren en te verspreiden dan wanneer men iemand in persoon informatie meegeeft. Het Commissariaat-generaal concludeert bijgevolg dat de inhoud van dit fragment onmogelijk van die aard kan zijn dat dit tot een andere conclusie zou kunnen leiden.

De schriftelijke weergave van dit fragment en uw bijkomende verklaringen hieromtrent zijn allerm minst in staat deze eerdere appreciatie te wijzigen, wel integendeel. De inhoud van het fragment zoals weergegeven stemt namelijk niet overeen met wat u hier eerder over verklaarde. U verklaarde dat dit fragment ook de namen bevatte van degenen betrokken bij deze groepering, wat problematisch was aangezien dit niet mocht bekend gemaakt worden. Nergens in de weergave van dit fragment worden echter enige namen vernoemd. Dat u een weergave zou neerleggen waarbij de kern van de inhoud van dit fragment ontbreekt, ondermijnt opnieuw het geloof dat aan dit fragment kan worden gehecht alsook de geloofwaardigheid van de bedreigingen die u zou hebben gekend."

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 september 2020, benadrukt verzoekende partij dat de bestreden beslissing de formele motivering schendt nu er geen afdoende analyse is gemaakt van het audiofragment. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar de middelen van haar verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die ook maar enigszins afbreuk doen aan of een ander licht vermogen te werpen op hetgeen in voormelde beschikking en de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

De Raad herneemt de grond in de beschikking van 3 september 2020 waar met betrekking tot de door verzoekende partij in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde schriftelijke weergave van het eerder bij haar vorig verzoek aangehaalde audiofragment, met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing, het volgende wordt opgemerkt:

“Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat: “De samenvatting door mevr. K. H. bevat echter maar een korte weergave van de inhoud van het fragment. Het fragment zelf, waarbij de namen weldegelijk worden vernoemd, maakt wel melding van deze namen.”. De Raad merkt op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de stukken die zij heeft voorgelegd. Indien deze schriftelijke weergave maar een korte weergave van de inhoud van het fragment zou bevatten, is het de verantwoordelijkheid van verzoekster zelf een andere (volledige) schriftelijke weergave van het fragment voor te leggen. De Raad ziet overigens niet in waarom verzoekster een korte weergave van de inhoud van het fragment zou voorleggen, aangezien in deze korte weergave bepaalde (belangrijke) elementen niet zouden zijn weergegeven.

Verzoekster betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing aangaande de schriftelijke weergave van het fragment:

“In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. In onderhavige asielaanvraag berust u opnieuw op de motieven die u in uw vorig verzoek heeft aangehaald. U legt daarbij geen bijkomende verklaringen af. U beperkt zich louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden reeds heeft uiteengezet, namelijk dat u voor uw leven en dat van uw kinderen vreest vanwege een geheim genootschap dat u er wil toe dwingen zich bij hen aan te sluiten. U verwijst daarbij opnieuw naar de bedreigingen die u van hen zou hebben ontvangen en legt de schriftelijke weergave neer van het audiofragment dat u in uw eerste verzoek om internationale bescherming het Commissariaat-generaal reeds bezorgde. Het Commissariaat-generaal argumenteerde met betrekking tot dit fragment reeds het volgende:

Er wordt echter niet ingezien welke bijkomende informatie dit audiofragment zou kunnen bevatten om deze appreciatie te wijzigen. U verklaart dat het een fragment betreft waarin uw vriendin bekend de dood van uw moeder op haar geweten te hebben en namen noemt van anderen betrokken bij deze zaak en zij u aanraadt te vluchten (CGVS p.24). Vooreerst geldt voor alle documenten die worden neergelegd binnen de asielprocedure dat zij gepaard dienen te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze allerm minst het geval is. Verder zorgen verschillende van uw verklaringen ervan dat reeds fel getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van dit fragment. U geeft aan dat uw problemen begonnen nadat dit audiofragment is uitgelekt. U weet echter geen informatie te verschaffen over de manier waarop dit fragment dan wel verspreid geraakte. U stelt helemaal niet te weten hoe deze is verspreid en kunt enkel gokken dat iemand het misschien van de telefoon van uw vriendin heeft gehaald, zonder te weten op welke manier dat dan gebeurd zou zijn (CGVS p.30). U verklaart daarop dat dit fragment overal rond ging en verschillende mensen u belden om te zeggen wat ze hoorden (CGVS p.30). Indien dit fragment zo wijdverspreid geraakte en mensen u zelfs opbelden om u om nadere uitleg te verzoeken valt het ook aan te nemen dat u hen ook zou vragen vanwaar zij deze informatie hebben opgevangen. Ook uw kennis van de inhoud van dit fragment is in dit licht opmerkelijk. In deze dient er opnieuw op gewezen

worden, zoals hierboven reeds aangehaald, dat u niet weet duidelijk te stellen wie precies in dit fragment vermeld wordt. Ook het bestaan van dit audio-fragment is eerder onlogisch te noemen. U verklaart dat uw vriendin bang was u persoonlijk de informatie waarvan sprake in het fragment over te brengen waarna zij zou besluiten er een audio van op te maken (CGVS p.29). Indien iemand schrik heeft om ergens over te praten aangezien deze informatie geheim dient te blijven valt het moeilijk aan te nemen dat, om te vermijden dat de informatie verspreid wordt, men er een audiofragment over zou opmaken. Een dergelijk fragment is namelijk net gemakkelijker te traceren en te verspreiden dan wanneer men iemand in persoon informatie meegeeft. Het Commissariaat-generaal concludeert bijgevolg dat de inhoud van dit fragment onmogelijk van die aard kan zijn dat dit tot een andere conclusie zou kunnen leiden.

De schriftelijke weergave van dit fragment en uw bijkomende verklaringen hieromtrent zijn allerminst in staat deze eerdere appreciatie te wijzigen, wel integendeel. De inhoud van het fragment zoals weergegeven stemt namelijk niet overeen met wat u hier eerder over verklaarde. U verklaarde dat dit fragment ook de namen bevatte van degenen betrokken bij deze groepering, wat problematisch was aangezien dit niet mocht bekend gemaakt worden. Nergens in de weergave van dit fragment worden echter enige namen vernoemd. Dat u een weergave zou neerleggen waarbij de kern van de inhoud van dit fragment ontbreekt, ondermijnt opnieuw het geloof dat aan dit fragment kan worden gehecht alsook de geloofwaardigheid van de bedreigingen die u zou hebben gekend.”.

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing, zoals o.a. het motief betreffende de door verzoekende partij bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde schriftelijke verklaring van de secretaresse van de school van haar kinderen, waaruit blijkt dat met die verklaring wel degelijk rekening werd gehouden en deze aan een analyse van de commissaris-generaal werd onderworpen, op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De Raad beklemtoont dat het doel van de formele motiveringsplicht is dat zij de betrokkene in staat moet stellen om te oordelen of hij of zij zich op het stuk der motieven zinvol kan verweren. Een verzoeker kan de schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig aanvoeren indien hij, zoals *in casu*, door zijn kritiek op de motieven van de bestreden beslissing te kennen geeft dat te zijnen opzichte het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (*cf.* RvS 18 februari 2008, nr. 179.791). Verzoekende partij maakt de door haar ingeroepen schending dan ook niet aannemelijk.

Verzoekende partij beperkt zich voorts louter tot een verwijzing naar de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij evenwel ook maar enigszins ingaat op en enige opmerking met betrekking tot de in de beschikking van 3 september 2020 opgenomen grond formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 3 september 2020 aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS